Ця казка на білих лапах
Іде уночі по дорозі,
І місяць тече по хатах,
І в казки на віях сльози.

Іде вона й тихо плаче:
Андрійка ніде не баче.
Чи ліг вже Андрійко спати,
І де ж ця Андрійкова хата?

З верблюдних пустель голодних,
З тюленячих вод холодних
Ждучи, наша казка стомилась.
Невже ж це вона заблудилась?!

В торбині у казки літо,
Зима в тій торбині та осінь,
Ліси в тій торбині і квіти,
Де казці бувать довелося.

Іде вона, наша казка,
Аж дивиться — наша хата!

Андрійко не міг ще спати,
Заходь в нашу хату, будь ласка!